

hemmes, og da navnlig med saadanne Redstaber, nemlig Slæbevaad og Toggergarn, hvis Brug indstævnte maa anses berettiget til at forbyde.

Under nærværende Sag har nu indstævnte i første Instans paastaet det nævnte Forbud stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, hvorimod Citanten har paastaet Forbudet hævet og indstævnte tilpligtet at betale ham et ved Rettens eller uvillige Nænds Støn fastsat Beløb for Tort, Kreditspilde og Næringstab, der skal være ham paaført ved Forbudet, hvorhos han under et af ham anlagt Kontrafogsmaal har paastaet sig over for indstævnte kendt berettiget til baade i Almindelighed og særlig i hans daværende Egenstab som Borger i Randers og som den Gang bosiddende sammesteds at drive Fiskeri i Hovedstrømløbet i Gudena og Randers Fjord fra Frisenvold Laksogaard til Fjordens Udmunding i Havet med løse Redstaber, derunder Vaad og Toggergarn. Ved Underrettsdommen er indstævnte friunden for Citantens Tiltale og det omhandlede Forbud stadfæstet, og medens Processens Omkostninger for Kontrafagens Vedkommende ere ophævede, er Citanten derimod tilpligtet at tilsvare Omkostningerne, for saa vidt Hovedsagen angaar, efter Reglerne for beneficerede Sager og at betale i Salær til indstævntes befalede Sagsfører for Underretten 80 Kr. Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i første Instans nedlagte Paastande, hvorimod indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Citanten har ikke under Sagen gjort nogen Indvending mod indstævntes Besøgelse til at anvende Forbud som Retsmiddel for at afværge Indgrib fra Citantens Side i Fiskerirettigheder, som virkelig maatte tilkomme indstævnte; men han har til Støtte for sin Paastand om Forbudets Ophævelse samt for sin under Kontrafagen nedlagte Paastand søgt at gøre gældende, at indstævnte ikke har en saadan Fiskeriret eller i alt Fald ikke en saa omfattende Ret, som han ved Forbudet har søgt at hævide for sig, idet indstævnte navnlig efter Citantens Formening ikke er berettiget til at forbyde andre at fiske i det paagældende Vandareal med saadanne løse Fiskegarn som Toggergarn og Drivgarn, der til hver Fisketur medbringes af Fiskeren.

Citanten har vel erkendt, at den af ham saaledes udtalte Formening, hvorefter det kun skulde være faststaaende Redstaber, deriblandt t. Eks. ogsaa Bundgarn, hvis Anbringelse eller Benyttelse af andre i det ovennævnte Hovedstrømløb indstævnte kan forbyde, ikke stemmer med den ovennævnte Højesteretsdom af 27de November 1889, idet det, som ovenanført, i sammes Præmisjer udtrykkelig hedder, at Vaad maa anses at henhøre til de Redstaber, hvis Brug i Hovedstrømmen indstævnte er berettiget til at modsætte sig. Men han har villet gøre gældende, at dels ny Oplysninger, der ikke skulde have foreligget under den ved Højesteretsdommen paakendte Sag, dels navnlig Bestemmelserne i Fiskeriloven af 5te April 1888 — til hvilke der, da det Fiskeri, som forelaa til Bedømmelse under den nævnte Sag, var foregaaet, længe før denne Lov traadte i Kraft, ikke ved Højesterets Paadømmelse af Sagen kan være taget Hensyn — maa føre til et andet Resultat i den anførte Retning end det ved Højesteretsdommen antagne. Af ny Oplysninger, der ikke har foreligget under bemeldte Sag, har Citanten imidlertid ikke under nærværende Sag fremført nogen, der kunde være af Betydning for Sagens Paadømmelse, hvad særlig gælder en af ham fremlagt Afskrift af et af Kongen udstedt Forbud af 2den April 1668 mod Brugen af „Pulsvaader“ i Randers Fjord. Citanten har med Hensyn til dette Forbud — hvis Eksistens i øvrigt ikke er nærmere oplyst under Sagen — forment, at den Omstændighed, at det kun gaar ud paa at forbyde Brugen af Pulsvaad, taler for Rigtigheden af det af Overretten i en den 11te Marts 1889 affagt Dom i en Sag, der var anlagt af det offentlige mod flere Personer for ulovligt Fiskeri, antagne Resultat, at Brugen af Vaad, Toggergarn eller Drivgarn i Randers Fjord ikke var forbudt ved kongeligt Mandat af 8de Marts 1664, idet dette vel forbød „Pulsdrift“, men derimod ikke Fiskeri med Drivgarn i Fjorden. I saa Henseende bemærkes, at den Omstændighed, at der ikke fandtes noget almindeligt Forbud mod Benyttelsen af de ommeldte Redstaber i Randers Fjord, selvfølgelig ikke udelukker, at deres Benyttelse kan være i Strid med den indstævnte som Eier af Frisenvold Laksogaard tilkommende Ret, og at Forstaaelsen af de paagældende Bestemmelser i Mandatet af 8de Marts 1664 derfor ikke kan være af nogen Betydning for nærværende Sag. Hvad dernæst angaar Fiskeriloven af 5te April 1888, har Citanten under Henvisning til, at der i Højesteretsdommen af 27de November 1889 som Hjemmel for indstævntes omhandlede Ret er paaberaabt „Forholdets Natur og Lovgivningens Grundfættninger, jfr. Lovens 5—10—44 og Frd. 2den Januar 1740“, forment, at Lovgivningens Regler paa det heromhandlede Omraade nu maa udledes af bemeldte Lov, som imidlertid ikke indeholder andre Indskrænkninger i Brugen af løse Redstaber i Fjorde